

And I'd give up forever to touch you ... 'Cause I know that you feel me somehow ... You're the closest to heaven that I'll ever be ... All I can taste is this moment ... 'Cause sooner or later it's over ... I just don't want to miss you tonight

Večno nekdo

2. del literarne zgodbe o nasilju in ljubezni

Večno nekdo je zgodba o mladostnici, ki živi ob z alkoholom zasvojeni materi in nasilnim očimom. Vse dokler enkrat ne izgubi razuma in očima ubije

...
Potem so prišli sosedge in vsi, ki nama niso nikoli pomagali. Tolažili se me in se delali, da jih skrbi ter ves čas skrivoma pogledovali na uro. Mudilo se jim je domov, proč od te žalosti, ki je niso razumeli. Nihče ni vprašal, kje je on. Nihče ga ni pogrešal. Mislili so, da je pobegnil.

Pokopali so jo in ostala sem sama. Popolnoma sama. Boleče sama. Sama s sovraštvom v srcu. Z obžalovanjem. Z neoprostljivim grehom. S težo, ki se je nisem nikoli znebila. S strahom. S to prekleto samoto. Samoto. Strahom. Nesrečo. Z obilico ljubezni, ki je nisem mogla nikomur dati. Sama in prekleta za vedno.

Sedaj živim naprej. Nekako. Čeprav je izredno težko in si želim zgolj to, da bi me vsi pustili na miru in ne bi nikoli več videla nobenega človeškega bitja. Ali pa lažem? Vem, da potrebujem ljudi za srečno življenje ... srečno življenje? to je zame zgolj še ena izmed utopij ... prav prisiliti se moram, da zapustim domačo hišo. Po drugi strani pa se počutim tako osamljeno, da ne vem, kam bi z bolečino. Pa vendarle sploh ne vem, če potrebujem druge ali pa je to zgolj zato, ker me je družba naučila, da so samotarji čudni. Da se jih naj izogibam. Kljub vsemu pa sem sama ena izmed njih. Pa čeprav sem čustveno povsem opustela. Ne najdem stvari, ki bi se ji želela posvetiti.

Najhujši pa je tisti občutek tesnobe. Občutek krivde. Nečesa, kar je ves čas prisotno, kar mi govori vse najslabše in me obsoja na propad. Rok sploh ne morem držati na miru. Ves čas se mi tresejo. Zmedena sem. Ponoči ne spim in se zbujam vsa prepotena. Molim. Preklinjam. Naredila bi vse, da bi lahko zaspala. Da bi lahko sanjala. Lepe sanje. Toda, ko mi po večih urah razmišljanja o mamici, o ljudeh, ki jih sovražim, o tistih, ki jih ne poznam, pa bi si jih želela ljubiti, o tem, da sem povsem brez denarja, da ne vem, kaj bom naredila s šolo,..... no, ko mi po razmišljanju o tem, uspe zaspati, začnem sanjati.

Sanjam o njem. Njegovem truplu. Kako sem tolkla po njem. O krvi na tleh. Potem pa nenadoma vstane. Se mi približa. Me udari. Me potegne za lase. Nato ga prosim, a njemu je vseeno zame. Brne me. In potem nadaljuje. Vse dokler se od nekod ne prikaže policija, me vklene in odpelje. On pa se mi smeji. Pizda, še sedaj se mi smeji.

Sovražim ga. Sovražim se. Zaradi njega niti za trenutek nisem mirna. Pa vendarle je v tem nekaj magičnega, kar mi daje nek še nepoznan užitek. In zaradi tega se gnusim sama sebi. Vse je tako nora.

Ali sem bolna? Se bom kdaj znebila njegove sence? Sem hudobna? Če pa nočem biti. Rada bi bila dobra in pomagala vsem ter spremenila ta svet v pravljico ... ali pa se morda le poskušam prepričati v to in sem v resnici zlobnica, ki uživa v tem masaklu. Ne, ne smem biti taka.

Po takšni noči pride dan. Vsako uro pogledam ven na tisti vodnjak, ki me opozarja na moj greh. Brala sem Sliko Doriana Graya. Ta vodnjak je morda meni nekaj podobnega, kot je bila njemu slika. Joj, saj sem mu podobna. **Bom na koncu tudi jaz ubila samo sebe?**

Pustila sem šolo in preko neke organizacije mi je uspelo dobiti službo v tovarni. Vpisala sem se tudi v večerno šolo. Še vedno je življenje, kot je rekel eden izmed romantikov, »klavna burka in bedasta šala« pa vendarle so vsaj sanje izginile. Preveč sem izmučena, da bi sploh karkoli sanjala. Mogoče je to edini način, kako lahko preživim. Da se izčrpam do smrti. Da ne mislim na nič in nikogar.

V službi mislijo, da sem nora. Na predavanjih me imajo za povsem premaknjeno. In najhujše je, da jim ne morem ugovarjati. Takšna je resnica. Ljudje so me končno spremenili v zver. To, kar so hoteli. A sedaj ni nikjer nobenega aplavza. Vsi me brcajo. Obsojajo. Pa vendarle sem takšna, kot so hoteli.

Toda tudi zenske kot sem jaz morajo ljubiti. Matej. Matej. Matej. Joj, kako sem ga oboževala in kar je najbolj nora, tudi on se je kmalu zaljubil vame. Bila sem tako drugačna od njegovih prejšnjih deklet. Nekoč mi je rekel, da sem ena redkih s karakterjem. In verjetno je on eden redkih moških, ki me je dejansko dobro poznal. Bil je namreč odličen poslušalec in tukaj sem lahko tudi jaz govorila. O svojih željah in idejah. Tako dolgo sem bila zatajevana, da sem najbolj uživala, ko sem dejansko lahko izrazila svoje mnenje. In čeprav se z njim pogosto ni strinjal, je ravno v tem užival. V ognjeviti debatah, z globokim pomenom, ki so se končale s pretepom. S pretepom, kjer so bile pogosto vključene blazine. S pretepom, ki je bolj spominjal na paritveno seanso. S pretepom, pri katerem sva se nekoč celo slekla in se obmetavala z lastnimi oblačili. Nepozabno. In končalo se je z najinim prvim poljubom. Poljubljal je tako nežno in hkrati tako prekleto grobo. Enostavno božansko.

Tako rada imam dolge poljube. Poljube, ki te povsem obnorijo, na nek neverjeten način zadovoljijo do popolnosti, hkrati pa si zaželiš še mnogo več. Spomnim se, da sem ga po prvem mečkanju povsem šokirala. Enostavno nisem znala skriti navdušenja pred njim. Nikoli prej nisem dojela, da je lahko poljub tako lep. Tako božanski. Tako pomirjujoč in hkrati tako vznurljiv. To pa je bil balzam za njegov že tako prevelik, mnogo prevelik, ego. Toda dejstvo je, da je vsakdo najbolj srečen, če ve, da je povsem zadovoljil partnerja. In midva s tem nikoli nisva imela težav.

Toda tudi najini pogovori so bili z neke intelektualne sfere povsem orgazmični. Poznal je skoraj vse knjige, ki sem jih brala in pogosto je na mojo željo prebral še kakšno dodatno. Njegovo poznavanje družboslovja pa je bilo tako ali tako nenadkriljivo. Končno sem lahko govorila z nekom, ki mi je podal ogromno novih in zanimivih informacij ter ne le z ljudmi, ki so ponavljali že tisočkrat znane resnice, slišane iz tujih ust.

Koliko dvojnosti se je skrivalo v njem. Vendar pa ne smem godrnjati nad njegovo zlobno platjo, kajti mislim, da je bila ravno ta tista, zaradi katere sem se zaljubila vanj. **Misel, da ga ne bom nikoli razumela, da je prav tako povsem drugačen in tujec v tem svetu, da je nedoumljiv, pa vendarle v osnovi dober, to je nekaj, kar mislim, da sva imela skupnega.** Nekaj, kar naju je oba onesrečevalo in nama preprečilo srečo.

Nekoč sem Mateja odpeljala v poseben kotiček parka, kamor sem zahajala kot obupana deklica in ki ga dotlej ni poznal še nihče. Obljubila sem si namreč, da bom tja popeljala le moškega, ki mu bom resnično zaupala. In njegovo mnenje mi je ogromno pomenilo. Ta majhen delček sveta mi je bil namreč tako pomemben, da je bilo občudovanje le tega eden izmed pogojev, ki bi jih morala izpolnjevati moja prava ljubezen. In moje želje je še prekosil.

Če so kasneje vsi v tem delu videli le kos trate in ne božje stvaritve, je on tukaj videl raj. In od takrat to ni bil več moj kotiček, ampak najin. In z veseljem sem ga delila. Še mnogo kasneje sva se srečala tam, ko sva oba hodila tjakaj pretakat solze.

Spomnim se neke noči. Še vedno sem bila z Matejem. Čeprav so bile moje nočne mora takrat precej redkejše, niso nikoli izginile. Bila je še ena izmed takšnih noči. Nisem več zdržala v hiši, kjer sem ga ubila. Očima. Zdelo se mi je, da njegov duh ni nikoli zapustil teh zidov. Polnoč. Ura strahov. Zbežala sem. Vsa objokana sem tekla do mojega skrivališča. Ulegle sem se na zemljo in histerično kričala, da naj me pusti

And I don't want the world to see me, '... Cause I don't think that they'd understand ... When everything's made to be broken, ...
I just want you to know who I am

na miru. Da ne zmorem več. A zaradi teme sploh nisem opazila, da nisem sama. Tudi on je bil tam. Sprva sem se ga prestrašila, a instinktivno sem začutila, kdo je. Ničesar ni rekel. Ni bil kot vsi, ki bi jih zanimali vzroki. Zgolj objel me je. Tako močno ... kot me še ni nikoli objel nihče. Mogoče sem v vseh svojih zmešanih razmerjih iskala le varnost. Morda zgolj očetovo ljubezen. Kakorkoli. Tistih nekaj ur, ko sva sedela tam, v tišini, objeta, sem bila edin-krat povsem mirna. Srečna. Varna. Izpopolnjena. Videla sem, da je tudi on jokal preden sem prišla. Nikoli nisem vedel zakaj. Ni mi zaupal svojih bolečin, prav tako kot mu jaz nisem svojih. Nikoli nisva spraševala. Pa vendarle sem slutila, da je v podobni stiski. Stiski, ki ni rešljiva. In verjetno sva oba morala nositi preveliko breme, da bi lahko poslušala še tuje tegobe, za katere sva vedela, da jih ne moreva odvzeti drugemu. Mislím pa tudi, da sva se precej bala odziva drugega. Vsaj jaz sem molčala, ker sem bila na smrt prestrašena, da bi resnica uničila njegovo predstavo o meni. Vem, da me ni nikoli idealiziral, pa vendarle, umor spremeni vse.

Poleg tega pa mislim, da popolnosti ni. Nikjer. Ravno zaradi tega tudi ni popolnega zaupanja. In preveč sem se bala izdaje. A čeprav nisva govorila, sva čutilo vso to razumevanje.

Tudi naslednjo noč sem bila tam in čakal me je. Tokrat sva sprva prav tako kakšno uro molčala, nato pa je spregovoril. Vprašal me je, če je vredno živeti. Nisem vedela, kaj naj mu rečem. Moj prvi odgovor bi bil namreč nedvoumen ne. Ko sem ga spoznala, sem mislila, da je srečen. Da ima vse. A očitno ne bi mogla biti dlje od resnice. Sicer pa, kaj sploh resnica je? Tako ali tako ima vsak svojo interpretacijo vsega, ki jo hočemo potem predstaviti svetu kot občo resnico. A takrat sem mu odgovorila, da niti sama ne vem. Da si večino časa prav tako želim zgolj umreti, a se preveč bojim tistega, kar bi me čakalo na drugi strani, da tega ne storim. Da se morda bojim božje kazni. Pa vendarle obstajajo trenutki, ko je vredno živeti.

»Trenutki s tabo!« Vedel je, da mislim povsem resno. Preveč me je poznal, da bi mu lahko lagala. Prekrivala da, a lagala ne. Še močnejše me je objel, tako da me je že prav bolelo.

»Joj, kaj bi brez tebe. Verjetno bi si že zdavnaj pognal kroglo v glavo. Toda tudi midva. Kaj sploh sva? Na nek način se sploh ne poznava, pa vendarle se razumeva bolje kot se bova kadarkoli s komerkoli. Zakaj se tako prekleto bojiva drug drugega? Ali le lastne navezanosti? Bolečine. Vem, da mi marsikaj prikrivaš, a kaj, ko sva si preveč podobna. Kdo sploh si, ženska mojega življenja?« Potem je umolknil. Povedal je več kot je nameraval.

Spet sem bila na potezi jaz. Toda nisem se mu razkrila in to je tudi pričakoval. Le povsem sem se strinjala z njegovimi mislimi. Rekla sem mu samo še to, da nikoli ne bo izvedel, kako močno ga ljubim.

Preveč sva se ljubila, da bi lahko ostala skupaj. In to sva vedela že tisto noč, čeprav sva si tajila še dolgo. Predolgo. Čeprav sem ravno v tem času preživela večino svojega življenja.

Tista noč. Potem me je poljubil. Še eden izmed poljubov, ki jih nisem poznala. V njem se je skrivalo toliko žalosti in čustvene potrebe. Zaupanja. In ljubezni. Takrat sem edin-krat doživela ljubljenje z osebo, ki ti predstavlja cel svet. **Kako zanimivo je, koliko hočemo partnerju med ljubljenjem sporočiti o sebi in kako malo pravzaprav razume.** Morda sva midva takrat razumela preveč. Odkrila sva prepovedan tempelj in zaradi tega sva morala biti kaznovana. Tisto noč sva si preko strasti izrazila vso tiho, nerazumljeno ujemanje. Kot bi se najini energiji ujeli in združili v popolnost. Kot bi našla svojo drugo polovico. Naj se še tako trudim, ne uspe mi opisati občutja tiste noči. V njej je bilo namreč zajeto vse najino življenje. Nepredstavljiva količina ljubezni, potrebe, razumevanja in poleg tega še nekaj božanskega. Šlo je za

ljubljenje najinih duš. Pravzaprav sploh nisva potrebovala besed, dotiki so povedali vse.

Toda po tisti noči sva se precej odtujila. Bila sva povezana bolj kot kadarkoli prej, pa vendarle je vesolje zgradilo nek nov zid. Preveč sva se poznala in vedela sva, da sva povsem odvisna drug od drugega. In zato sva se zavestno ali podzavestno začela izogibati. Najina ljubezen je namreč ubila najino avtonomijo. Ogrozila je vse najine skrivnosti in najin obstoj. Ustrašila sva se in zbežala.

To je bil verjetno največji neuspeh mojega življenja. Nisem znala pomagati sebi in edinemu moškemu, ki sem ga ljubila. Častila. Oboževala. Še vedno namreč verjamem, da če obstaja nekdo, ki ti je namenjen, usojen, tvoja druga polovica ... potem je bil v mojem življenju to on. A na žalost sva si bila preveč podobna, da bi se znala dopolnjevati.

Sploh se nisva več klicala, niti videvala. Čeprav sem na začetku mislila, da je kriv moj videz, sedaj vem, da je problem v značaju. **Preprosto me je pretežko ljubiti. Preveč sem zapletena.** In takšno je bilo tudi moje prebolevanje. Sprva sem mislila, ali bolje rečeno upala, da mi ni mar zanj. Da je izginil. Hotela sem si dopovedati, da sploh ni igral ene izmed najpomembnejših vlog v mojem življenju. Pravzaprav najpomembnejše in edine pomembne.

Poskušala sem se zabavati z drugimi, čeprav zaradi svojega videza moških nisem ujela ravno z lahkoto. Vendarle pa sem bila kmalu poznana kot tista grdoba, ki se z veseljem razdaja vsem. In tako so me moški začeli kar obletavati. Zdela sem se jim dovolj dobra za eno noč. Prav vsak večer sem bila zunaj. Uživala sem v plesu in v iskanju nove potencialne žrtve. Rada sem plesala in to sem počela skoraj z vsemi. In tako ali tako ni nič lažje kot ujeti moškega med plesom. Stisk ali dva, kakšen zanimiv prijem, naključen erotičen gib in že ga obnoriš. Da te hoče. Če že ne on - vsaj njegov korenjak. Kar pa je pravzaprav enako. In potem sva se kar priselala drug na drugega. Ena izmed mojih pozitivnih lastnosti je gotovo v tem, da nikoli nisem poznala nikakršnih tabujev ali omejitev. Kar si je želel, to sem mu izpolnila in verjetno bi bila z malo boljšim videzom prevelika konkurenca vsem okoliškimi cipam.

Začelo se je torej med plesom in pogosto se je njegova roka že kar na plesišču znašla v notranjosti mojih tangic. Zakaj pa ne in proti svoji volji sem postala povsem vlažna. **Če greva ven? Me sprašujejo. Zakaj pa ne?** Pa sva odšla do prvega avtomobila, zelenice ali pač nekega vsaj približno samotnega kotička. Pa sva nadaljevala. Čeprav sama obožujem poljubljanje, ker pomeni mnogo večjo intimo kot sam seks, ga je bilo tukaj ponavadi bolj malo. Hlače dol in nekaj sekund akcije ter konec. Potem pa tisti neprijetno prijeten občutek. Doživela sem vrhunec, s tem nisem nikoli imela problemov, pa vendarle sem se počutila povsem prazno. Nezadovoljno s sabo in še bolj s svojim partnerjem. Vedno sem si postavljala enaka vprašanja. Zakaj prekleto to počnem? A iz tega pekla se nisem ne znala ne hotela rešiti.

Mogoče tudi, ker ni bilo vedno tako slabo. Saj na vsakih deset obupnih je prišel tudi kakšen dober. Ki me je povsem obnorel in mi preprečil, da bi med ljubljenjem razmišljala o prihodnjem delovnem dnevu. Takšen je bil tudi Matjaž. Spoznala sem ga v neki diskoteki in kupil mi je pijačo. Bila je prijetna sprememba, čeprav nad tem ponavadi nisem bila najbolj navdušena, ker me je potem ves čas spremljal občutek dolžnosti. Kot da bi morala zaradi tega potem spati z njim. Saj bi to storila tako ali tako, le da bi imela večjo avtonomijo. Z ali brez nje sva odšla na teraso, da bi malce poklepetala. Tudi tega ponavadi nisem najbolj marala, pa še sama na vem zakaj. Verjetno sem se hotela zaščititi pred navezanostjo in ponovnim trpljenjem. **Ponavadi si namreč nisem niti zapomnila imena moškega, s katerim sem preživela prejšnjo noč.** Bil je prijeten sogovorec in dober poslušalec, kar je bilo v skladu s tem, da si je kruh služil v novinarstvu. Direkten,

...And you can't fight the tears that ain't coming Or the moment of truth in your lies ...When everything feels like the movies
...Yeah you bleed just to know you're alive

zanimiv, pa vendarle je v njem ostalo še nekaj idealista, ki ga niti poklicna spoznanja niso mogla ubiti. In tako se je najina želja po priložnostnem seksu spremenila v prvo pristno prijateljstvo mojega življenja.

Nikoli si nisem znala razložiti, zakaj me je tako privlačil in zakaj sem ga sploh povabila k sebi domov, česar ponavadi nisem počela. Pritegnila me je njegova izpoved, ki bi me po vseh pravilih zmenkarij morala odvrniti. Toda privlačili so me zanimivi moški, posebneži, ki se niso znašli v svetu, v katerem so živeli. Ljudje, ki so mi bili tako podobni. **Bil je izgubljen in verjetno sem verjela, da ga lahko rešim. Spremenim. Ali pa me je privlačilo ravno to, da sem že v naprej vedela, da tega ni sposobna nobena ženska.** Končno moški z značajem. Poleg tega pa sem ob njem ponovno čutila tisto vznemirjenje, pričakovanje, ki mi ga je Matejev odhod vzel. Verjela sem, da se lahko ponovno zaljubim.

Naslednji dan. Moje kosilo. Matjaževa družba. Povsem ga je prevzelo in sprva mu je bilo izredno neprijetno. Obžaloval je, da se mi je zaupal, da mi je povedal stvari, ki jih moški ponavadi ne govori na prvem zmenku. Vsako dekle bi verjetno zbežalo ob zgodbi o zapuščenem otroku, izkoriščeni ženski, obsedenosti s prostitutko. A jaz sem bila drugačna. Preveč radovedna. In preveč nora. Sicer pa tako ali tako nisem verjela, da sem se sposobna ponovno zaljubiti. Bil mi je zgolj izziv, uganka, ki sem jo hotela rešiti. Sicer pa tudi on ni znal razumeti mojega navdušenja.

Odlično sva se ujela in postala sva precej dobra prijateljca. In začuda najino razmerje celo ni temeljilo na seksu. Hkrati pa se moram ravno njemu zahvaliti za svojo novo službo. Pomagal mi je namreč, da sem postala kolumnistka njihovega časopisa. Kar plesala sem od sreče. Od takrat naprej sem se končno lahko posvetila sebi, povsem sem se spremenila. Dobila sem voljo od življenja in prvič sem bila vesela, da živim. Ni mi bilo več potrebno poslušati očitkov mojega primitivnega šefa, se spopadati z občutki krivde za njegov mizerni položaj, prihajati domov z bolečinami v vseh delih telesa ... nisem si več želela zgolj umreti. Ko bi le še izginile moje krute sanje, ki so me spremljale že vse od tistega nesrečnega dneva, ko sem prvič ubijala.

Tega pa Matjaž ni nikoli izvedel, čeprav je bil edini dober prijatelj, ki sem ga kadarkoli imela. Prijatelj in ne ljubimec. Z njim sem namreč spala zgolj enkrat. Vsaj v tistem obdobju. Hodila sem po mestu in povsem slučajno sem se zaletela v Mateja. Ni bil sam, ob njem je bilo namreč dekle, lepotica - tako drugačna od mene. Če sem se bila prisiljena sprijazniti z mojim videzom, če sem začela verjeti, da šteje tudi značaj, če sem zgolj za trenutek verjela, da je svet lep, potem je vse to izginilo. **Spet sem bila tista majhna deklica iz osnovne šole, ki so jo moški zavrgli.** Kako sem ga sovražila tisti trenutek. Oziroma kako sem sovražila to, da ga še vedno ljubim, da brez njega ne obstajam, da ga hočem, da ga ima sedaj ona, toliko lepša od mene. Kako težko sem se zadržala, da nisem vanjo zabodla nečesa ostrega in nisem prepričana, da tega ne bi storila, če bi takrat slučajno imela nož. Konec koncev sem enkrat že ubijala. In enkrat morilec, vedno morilec. V to verjamem. Jaz sem živi dokaz za to. **Čeprav sovražiš ubijanje, ti preide v kri in ugotoviš, da je to pot iz težav.** Drugih smeri več sploh ne vidiš. Čeprav ne pravim, da sem uživala v tem. Vsaj mislim, da ne. Upam, da ne. A morda pa vendarle?

Toda nje nisem ubila. Čeprav sem si to želela. Le prijazno sem ju pozdravila in povsem mirno odšla do prvega vogala. V katerega sem povsem brez nadzora udarila tako močno, da potem nisem mogla ustaviti krvi, ki je lila iz moje roke. Nekoč je imel rad mojo kri. Nekoč je bil ob meni. Morda ga pa je že takrat zgolj vzbujala moja bolečina. Morda? A ni mi bilo mar za telesno bolečino in to sem kasneje počela še večkrat. Tako vsaj nisem čutila bolečine, ki je razjedala mojo dušo. Potem

sem se zaklenila v svojo hišo in naslednja dva dni me ni bilo na spregled. Sploh nisem jedla, ali si želela kakršnega koli stika z ljudmi. Hotela sem zgolj umreti v tej prelepi samoti. Očitno ga nisem nikoli prebolela. Vendar mi je to uspelo počasi tako dobro potlačiti, da se tega sploh nisem več zavedala. Mislija sem, da lahko povsem srečno živim brez njega, a on je bil moja druga polovica. Moje srce. Moja duša. Moje življenje. Moja usoda. Moja že tisočkrat prekleta usoda. Mogoče ravno zaradi tega nisem več znala uživati v seksu z drugimi, čeprav je bil to način, s katerim sem ga hotela odriniti.

To pa mi je odlično uspelo z mojo kolumno. Povsem sem pozabila, da bi jo morala že zdavnaj oddati in nakopala sem si Matjažovo jezo. Vsaj dokler me ni videl. Potem me je le objemal in me poskušal spraviti v red. Takrat namreč resnično nisem bila podobna človeškemu bitju. Ves naslednji mesec je bolj ali manj živel pri meni. Pokazal mi je več ljubezni, kot sem je čutila kadarkoli v svojem življenju. In ker sem sama ves čas molčala, sem počasi zvedela skoraj vse o njegovem življenju in začelnja sem ga razumeti. Hkrati pa sem se zavedla, da nihče izmed naju ne bo nikoli srečen v ljubezni. Za lasten obstoj sva namreč potrebovala solze in nesrečo. Preko tega sva se hranila in se razvijala. Tega pa mu nikakor nisem znala pojasniti. Toliko ljubezni, pa vendarle nikoli ne bova našla načina, kako jo izraziti. Kljub vsemu pa sem poskusila, na moj običajen, a ne ravno najboljši način. Raje kot bi govorila, sem ga poljubila. V ta poljub sem vtisnila vso svojo nesrečo, potrebo, hvaležnost in nemir. Sprva je bil presenečen, nato pa se mi je vendarle odzval. Sprva plaho, nato vedno bolj zahtevno. Njegovo telo je premagalo njegov razum. To ni bil seks iz ljubezni, prav tako ne iz strasti. To je bilo ljubljenje iz nuje, iz nesreče, v želji po utehi. In čeprav je bilo to precej nenavadno zdravilo, me je ozdravilo moje depresije.

Kakšen je bil seks? Ne vem, povsem drugačen od vsega, kar sem kadarkoli doživela.

Ko sva potem ležala tam in sem ga opazovala, si nisem znala predstavljati, da je to moški, ki me je še nekaj minut nazaj vso obližnil. Že sem ga hotela vprašati, kakšen okus sem imela, ko sem se raje zadržala. Tudi on me je opazoval s čudnimi, motnimi očmi. Obema je bilo izredno nelagodno in nihče izmed naju ni imel pojma, kaj hoče in čuti drug. Predvsem pa sva bila prestrašena lastnih napak.

Pa sem začela jokati. Solze. Ogromni solz. Nisem jih mogla ustaviti. Spet me je objemal. Nasmehnila sem se mu in opravičila zaradi tistega poljuba. »Saj sem prav užival, zakaj bi se potem opravičevala?« Nasmejala sva se. In povsem sem se strinjala z njim. Preveč ga imam rada, da bi ga izgubila. In čeprav sva oba vedela, da bo izredno težko ponovno preiti na prijateljstvo, sva bila prepričana, da je vredno in da zmoreva. Ne vem zakaj ni hotel biti z mano, jaz vem, da sem preveč ljubila Mateja. Še vedno ga. On pa, mogoče so krive njegove travme ali pa ga zgolj nisem privlačila dovolj. Ni mi bilo mar, zaradi svoje norosti ga nisem izgubila, to je bilo edino, kar je štel.

Čeprav sem sprva oklevala, sem mu kmalu povedala vso zgodbo mojega življenja, izpustila sem le umor. In počutila sem se toliko lažja, toliko boljše. Prvič v življenju sem namreč imela človeka, ki sem mu lahko zaupala in me je cenil. Najin odnos je bil povsem drugačen od vse površine, ki prekriva današnji svet.

Poleg njega pa sem kasneje pridobila še prijateljico. Lagala bi, če bi rekla, da v vseh teh letih nisem imela prijateljic. Ko sem ostala povsem sama, sem namreč sklenila ogromno poznanstev in večina jih je bilo z ženskami. Kljub vsemu pa je šlo bolj ali manj zgolj za naključna znanstva, brez prave globine, ki niso bila vredna tega, da bi jih omenila v svoji pripovedi. Res je, da sem bila za površnost teh odnosov pogosto kriva tudi sama, saj me določene osebe preprosto niso zanimale dovolj.

Se nadaljuje